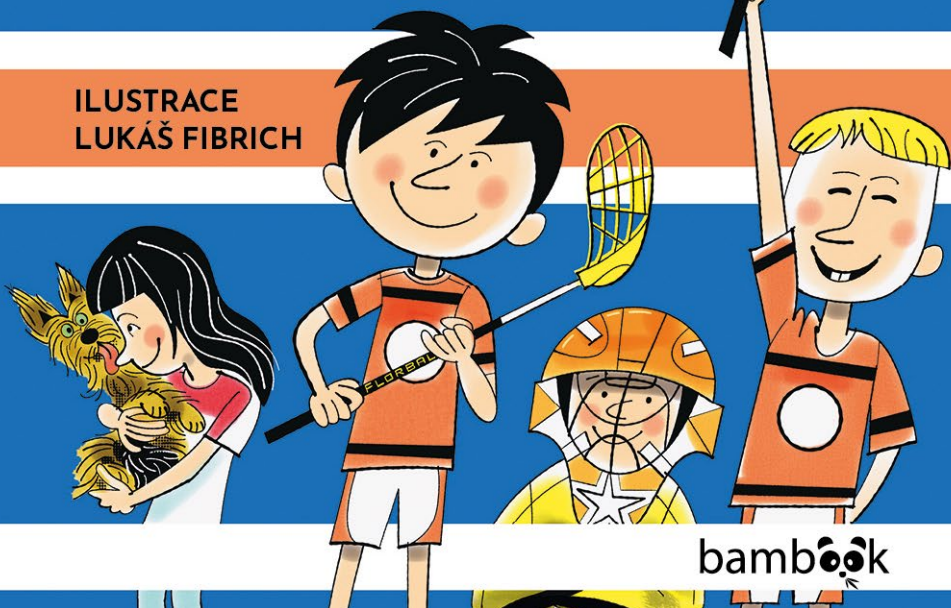

MARTINA BOUČKOVÁ

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

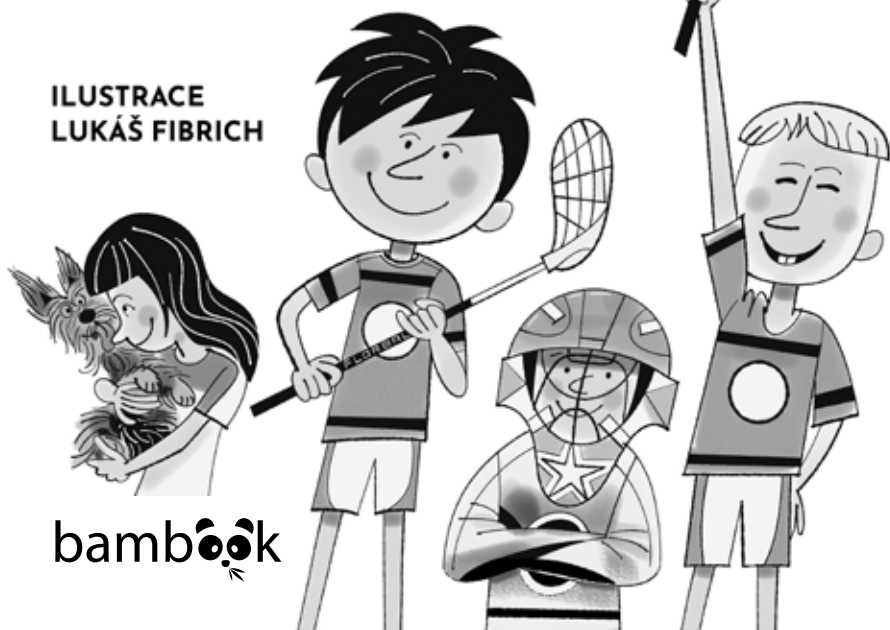

bambóok

MARTINA BOUČKOVÁ

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

bambóok

KAPITOLA 1

JMENUJU SE FILIP A JSEM FLORBALISTA

ednou jsme s kámoši přemýšleli, který den je nejlepší. Hned poté, co jsme vyjmenovali Vánoce a prázdniny, protože ty nás samozřejmě napadly jako první, přišla na řadu sobota. V sobotu totiž nikdo z nás nemusí brzy vstávat, a už vůbec nehrozí žádné písemky. Neděle je taky fajn, jenže já se třeba odpoledne musím učit a připravovat si věci do školy. Někdo to zvládá už v pátek, ale na to já opravdu po dlouhém školním týdnu nemám sílu.

Na druhou stranu bych asi nechtěl, aby každý den byla jenom sobota. Protože i v další dny se děje něco, o co bych nerad přišel.

Já to mám takhle: V pondělí a ve čtvrtek mám po škole florbalový trénink, ve středu krátké vyučování, to jsem pak často s kámoši na počítači.

Od pátečního odpoledne až do neděle mám spoustu času, takže jsem hlavně venku, jezdím na kole nebo jsem s ostatními kluky na hřišti.

Vypadá to, jako bych na jeden den zapomněl. Kdepak, nezapomněl! V úterý mám sice dlouhou školu, večer se to ale vždycky pořádně zlepší. To má totiž florbalový trénink bratránek Lukáš, kterému říkáme zkráceně Luky. A u toho prostě musím být. Luky taky říkal, že mu nosím štěstí!

Jenže vždycky to nevychází podle mých představ. Hlavně kvůli Báře, mé sestře. Je mladší, takže logicky otravná. Někdy je jako duch, a jindy se přirití jako dělová koule, před kterou není úniku.

Třeba jako dneska. Už jsem chtěl vyrazit do školní tělocvičny. Nervózně jsem pokukoval po hodinách na mobilu, ale ona protivně trvala na tom, že nejdřív musíme dohrát Člověče, nezlob se. A proč jako? Já jsem ani nechtěl začínat! Jenže Bára hodila na mamku psí oči a ta řekla: „Jen si spolu taky zahrajte nějakou deskovou hru. To za mého mládí jsme hráli pořád.“

A já jsem poslechl. Vrčel, ale poslechl. Myslel jsem si, že to nakonec nebude tak dlouho trvat. Ale to by

Bára nesměla každou chvíli někam zakutálet kostku. Třeba pod stůl nebo do květináče u okna. Jednou jí dokonce žbluňkla do mé skleničky s pitím. Jen co ji začala lovit těmi svými ulepenými prsty, bylo mi jasné, že z toho už opravdu pít nebudu. Fuj.

„Já už musím jít!“ upozorňoval jsem Báru. Ona se ale culila, jako by o nic šlo. Kromě toho, že chtěla vyhrát a otrávit mi večer.

„Ještě chvílku a budu mít všechny figurky v doměčku,“ pronesla klidně.

„Ještě chvílku a vážně, *vážně* odejdu,“ upozornil jsem ji.

Nakonec se asi stal nějaký zázrak, protože Báře naskákaly samé šestky. Mohli jsme to tak rychle uzavřít, jenže sestra ještě neumí násobilku, takže si ani nedovedla spočítat, o kolik políček se má posunout. Musel jsem jí tedy pomoci, aby už konečně její poslední figurka skončila v domečku, a já mohl vyrazit za Lukym.

Fandím mu, i když mají jen trénink nebo cvičný zápas. Luky hraje v útoku, a když vstřelí gól, všichni jásají a křičí. Na konci hry ho trenér významně poplácá po zádech a řekne: „Luky, ty seš fakt umělec!“

Jednou budu taky takový umělec. Myslím ve florbalu. V takovém umění, jako že bych byl třeba zpěvák, nemám šanci vyniknout. To už jsem si ověřil. Když mám sluchátka na uších a začnu zpívat, Bára mě hned majzne po hlavě jednorožcem a křičí: „Fílo, jestli s tím kvílením okamžitě nepřestaneš, řeknu to mámě!“

Jednou mě tajně nahrála na mobil, abych si prý poslechl, jaký že jsem hudební talent. Když mi to pak přehrávala, zíral jsem na ni s otevřenou pusou. Byl jsem totiž v šoku. Nikdy by mě nenapadlo, že

ve skutečnosti nezním tak skvěle, jak jsem si myslel. A nebylo to jejím mobilem.

Od té doby, když si zpívám, dávám pozor, aby byla Bára daleko. To proto, aby na mě nelítali její plyšáci jako dobře mířené bomby. Bára, i když je o dva roky mladší než já, je v hođu na cíl fakt velmi přesná.

Ze všeho nejvíc mě baví florbal. Hraju ho už tři roky a to o něčem svědčí.

Nejdřív jsem chtěl dělat box, protože můj děda byl slavný boxer. Má doma tlusté album se stovkami fotek a krabici plnou výstřížků z novin z doby, kdy se o něm hodně psalo. Někdy v pěti letech, když jsem chodil ještě do školky, jsem se chlubil, že taky budu slavný boxer. Ale děda mi na to řekl, že jsem ještě malý, že mám ručičky jako houžvičky a že hlavně musím pořádně vyrůst a zesílit. Protože jak nemám žádnou sílu, tak by mě prý přepral i boxovací pytel.

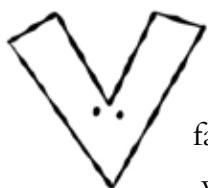
Od té doby jsem samozřejmě vyrostl a docela obstojně zesílil, protože na florbale se člověk vůbec nezastaví. Ale určitě taky proto, že mám pořád hlad. Takže hodně jím, až mě máma občas prstem šťouchá do břicha a ptá se: „Filipe, kam to jídlo dáváš?“

Teď kdybych se rozmáchl a praštil do boxovacího pytle, klidně oběma rukama, abych mu dal co proto, už bych určitě nedostal pecku zpátky do čela, která by mě, kdybych nebyl ve střehu, usadila na zadek. Nejen proto, že mám větší sílu, ale taky jsem vyšší a líp na ten pytel dosáhnou.

Dnes chci být hlavně florbalistou. Protože boxer je vždy sám, jeden na jednoho. Ale ve florbale jsme bezva parta, stejně staří kluci z celého města. Někteří máme svou přezdívku, svoje místo v šatně, svou vlastní florbalovou hokejku. A všechny nás to baví. Samozřejmě nejvíc, když vyhrájeme.

KAPITOLA 2

JAK JSEM PŘIŠEL Z DEŠTĚ SUCHÝ

úterý večer jsem se jako obvykle vydal zase zptátky do školy, abych fandil bratránkovi. Ale lilo jako z konve. Málem jsem nedošel, protože jsem si nevzal deštník. A samozřejmě mi v půli cesty volala mamka na mobil.

„Filipe, kde jsi? Venku prší,“ řekla. Ale to jsem přece věděl moc dobře. Přes hlavu jsem měl sice kapuci, ale moc to nepomáhalo. Navíc se mi v jednom záhybu vytvořila taková malá kaluž. Takže když jsem se pak na chodbě předklonil, vychrstla z ní na podlahu voda jako ze skleničky.

„Ty teda vypadáš,“ řekl bratránek. „Hele, dáme tvou bundu k nám do šatny na věšák, abys nám ještě nevytopil tělocvičnu,“ smál se mi. Jenže se ukázalo, že jsem byl mokrý skrz naskrz.

„Myslím, že to doma pěkně schytáš,“ podotkl Luky a mně bylo jasné, že má pravdu. Jenže Luky si naštěstí vždycky ví rady. Vytáhl ze své sportovní tašky náhradní tepláky a mikinu, a já jsem se do nich snažil obléknout, ačkoliv jsem se v tom spíš docela obstojně ztrácel. Tepláky mi byly tak velké, že bych si je klidně mohl zavázat pod bradou. A rukávy od mikiny zase tak dlouhé, až visely podél těla jako dvě plácačky. Nakonec jsme s Lukym nějak společně rukávy i nohavice vyhrnuli a tepláky utáhli kolem pasu, co to šlo. Sice jsem v tu chvíli vypadal jako nafouklý plyšový maskot, ale bylo mi to fuk. Jednak jsem byl v suchu, a jednak to přece byly bratránkovy věci a jednou do nich stejně dorostu.

Když jsem vyšel na chodbu, paní Šimůnková, která tam postávala s vozíkem s kbelíky a košťaty, se mi zprvu smála, až se chytla dlaní za hrudník. „Uf, kluci, vy mi dáváte,“ dodala a otírala si slzy. Jenže nakonec se v ní probudilo její lepší já a řekla, že by zatím dala moje mokré věci do sušičky. Paní Šimůnková totiž bydlí se svým manželem v naší základní škole. Ona tu uklízí a pan Šimůnek dělá školníka. Vůbec jim to ale nezávidím. Já bych teda

nechtěl být ve škole celý den a k tomu ještě o víkendu a o prázdninách.

V tělocvičně jsem fandil, co to šlo. A taky jsem si každou chvíli musel vyhrnovat rukávy a zvedat tepláky, aby mi nespadly pod zadek.

Po zápase jsem se vydal zpátky do šatny, kde jsem už měl připravené svoje věci, abych se mohl v klidu převléknout do suchého. A taky jsem se těšil, jak bude mamka překvapeně koukat, jak to, že nejsem

mokrý. A připravil jsem si k tomu odpověď: „No to víš, mami, prostě jsem běžel tak strašně rychle, jako když vystřelíš raketu do vesmíru. Takže to dá rozum, že jsem tomu unikl.“

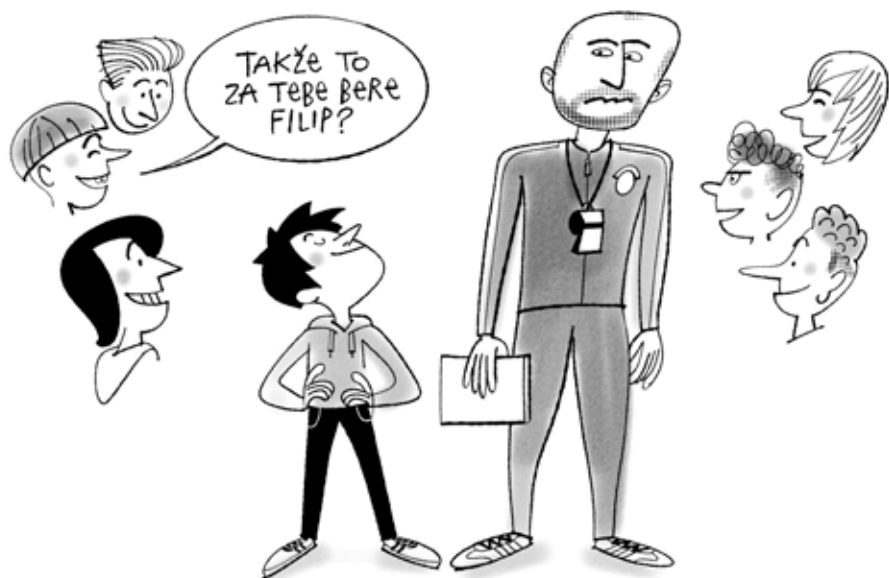
V šatně jsem se ale musel hned rychle chytit za nos, protože tam, kde se po tréninku převlékají velcí upocení kluci, to rozhodně nevoní po fialkách.

Pár minut po mně do šatny vtrhl jejich trenér a hned taky začal vrčet, jestli se jim tam prý náhodou něco nerozkládá. Načež se kluci mezi sebou dobírali, co a kdo se tam rozkládá a čím ponožky jsou propoceníjší. Byla by to fakt psina, kdyby se v tom dalo normálně dýchat.

„Tak se uklidníme, mládeži,“ řekl jejich trenér, „ponožkový turnaj si uspořádejte někde mimo areál školy. A chci se s vámi domluvit na příští týden, protože já tu nebudu a místo mě přijde zástup.“

Jenže jak jsem tam stál zrovna vedle něj, kluci se na mě podívali a jeden z nich houkl: „Takže to za tebe bere Filip?“

Všichni se smáli, ale já dal ruce v bok, zvedl bradu nahoru, abych byl co nejvyšší, a chtěl jsem

si z nich udělat taky legraci, jako že si to samozřejmě беру na povel. Ale předběhl mě jejich trenér, který řekl nějaké jméno, a všichni hned nadšeně zatleskali.

„To vypadá, jako byste byli ještě rádi, že budu pryč,“ pokáral je trenér, ale nemyslel to vážně. „Po odchodu tu nechte otevřené dveře, aby se to tu do rána vyvětralo. V osm mají tělák holky, tak ať je ten puch nepoloží.“

Ještě jsem se tomu před spaním párkrát zasmál, když se mi zčistajasna vybavila slova: *ponožkový turnaj*.

No a ráno, když jsem se probudil, byla středa a to mám nejkratší rozvrh. Bára po vyučování zůstává v družině. Tam já už nechodím, protože ve družině mají místo jen pro prvňáky a druháky. Naštěstí mamka přichází brzo z práce. Táta by byl jinak taky v práci, nebo by pracoval z domova, ale teď musel na pár týdnů do Německa. Takže si jen píšeme a voláme přes kameru.

A protože je doma klid, hraju si s kámoši na počítači, nejčastěji Minecraft. Na téhle hře mě nejvíc baví to, že můžeme hrát společně, třeba i s Jirkou, i když už s námi do školy nechodí, protože se před letními prázdninami odstěhoval do Prahy.

Při hře mám na uších sluchátka s mikrofonom, protože si u toho taky povídáme, což mě ale bohužel často vytrhne ze soustředění, takže se pak nestačím divit, co se najednou všechno semele. Třeba když jsme naposledy hráli minihru Bed Wars. Než jsem se nadál, zase mě Bobin přelstil. A nebylo to poprvé. Ani podruhé... Prostě už poněkolkáté! Ani to radši nebudu počítat. Tentokrát si drze postavil cestu z vlněných bloků až na můj ostrov, aniž jsem si toho všiml. Využil slabé chvílky, kdy jsem